

τος, ἐρυθρὸς ὡς πάντοτε, οὐχὶ ὅμως λαμπρὸς ἔνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀποστάσεως ἀπὸ τῆς γῆς, ἀπὸ τῆς ὑποίας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπομακρύνεται. Ὁ Ζεὺς πᾶναι νὰ φαίνεται, κατὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ μηνὸς εἰρίσκεται εἰς σύνοδον (πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μετὰ τοῦ ἡλίου. Ὁ Κούροσ εἰρίσκεται εἰς τὸ Ν μέρος τοῦ Λέοντος, ΝΑ τοῦ

ἀστέρος Βασιλίσκου, φαίνεται δ' ὡς μολιβδῶ-χρους ἀστὴρ ἂ τᾶξως εἰς τὰ Α τοῦ ὀρίζοντος ἀργὰ ἀπ' ἐσπέρας πρὸ τοῦ μεσονυκτίου. Ὁ Οὐρανὸς φαίνεται ἀργὰ μετὰ τὸ μελινόκτιον ὡς ἀσθενὴς ἀστὴρ ἢ τᾶξως 100 πρὸς Α. τοῦ ἀστέρος α τῆς Περθέου τοῦ Στάχχου, ΝΔ τοῦ ἀστέρος κ τοῦ ἀστερισμοῦ.

Δ. Κ. ΚΟΚΚΙΔΗΣ

Ν Ι Ο Β Η

Κἂν ἄφρησέ μου μία...

Ὁ βίβιος

Ἐφτὰ λεβένταις κ' ἔξην παρθέναις! Τὰ κορμιά των
Γοργὰ τὸ ἔνα μὲ τ' ἄλλο κυλοῦνε 'ς τὰ χορτάρια,
Κυννηγιά, ὀδυμένα κι' ἀπὸ τῶν δύο Ἀθανάτων
Τ' ἀλάθευτα δοξάρια.

Ἀνάμεσα 'ς τὸν κάμπον ἐκεῖνον τοῦ θανάτου
Ποτάμι αἱματωμένο γεννήθηκε καὶ πᾶει,
Τὰ δεκατρία τ' ἀδέρφια μὲ τὸ μουρμούρισμά του
Θαρροῖς θοινολογαί.

Καὶ δὲν τολμάει κανένας πρὸς τὰ οὐράνια πλάτη
Τὰ μάτια νὰ σπκώσῃ 'ς τὸ μανιωμένο ταῖρι,
Γιατὶ τῶν Ἀθανάτων σκοτώνει καὶ τὸ μάτι,
"Ὅπως χτυπᾶει τὸ χέρι.

Καὶ μιὰ πηχτὴ μαυρίλα ποῦ ἀτρουπελέκι κρύβει
Τῆς δοξασιμένης χώρας γεμίζει τὸν ἀέρα,
Καὶ τρέμουν 'ς τὸ παλάτι καὶ τρέμουν 'ς τὸ καλύβι
Τὴ θεϊκὴ φοβέρα.

Τέτοια νυχτιὰ καὶ ἠρώων 'ς ταῖς φλέβαις τὸ αἷμα
κόβει...
Παντοῦ φυγὴ καὶ τρόμος καὶ συμφόρᾴ καὶ ζάλῃ·
Μονάχα μιὰ δὲν φεύγει, μονάχα μιὰ ἡ Νιόβη,
Βασίλισσα ἡ μεγάλη!

Ἐκεῖ μπροστά της νοιώθει χυτὰ καὶ παγωμένα
Τὰ σπλάγχνα τὰ δικά της. Ἀλλὰ γιὰ ἰδὲς, τῆς μένει
Ἀκόμα ἓνα παιδί της, ἡ τελευταία γέννα
Κ' ἡ πλέον χαϊδευμένη.

Βασίλισσα ἡ Νιόβη ποῦ δὲν τὴ δευτερόνει
Θεῶ 'ς τὴν περηφάνειά, γυναῖκα 'ς τὸ καμάρι,
Νά! σὺν καλάμῃ γέρονι, καὶ σὺ λαμπιάδᾴ λυώνει
Καὶ σπαταροῖ σὺν ψάρι.

Βασίλισσα ἡ Νιόβη, ποῦ τῶν Τιτάνων ὄρει
Μέσα της πύρινο αἷμα, νά! γονατᾶει 'κεῖ πέρα
Καὶ σκύβει καὶ ξεσπᾶει σὲ δένσι καὶ λᾶει
Καὶ δέρονεται ἡ μητέρα:

«Ἐσὺ, τῶν Ἀθανάτων μητέρα ἐσὺ μεγάλην,
Πρόσπεσε 'ς τῶν παιδιῶν σου τὴν παντοδυναμία,
Κάμῃ νὰ τὴν ἀφήσουν 'ς τὴν ξορημὴ μου ἀγκάλῃ
Τὴν ὑστερονῆ, τὴ μία!

Κι' ἄλλα ζητᾶς; Δὲν ἔχεις χορτάσει ἀκόμα; Στάσου!
Ἐχεις τὰ δεκατρία κλωνάρια μου κομμένα,
Κ' ἐμὲ ξεφυλλιασμένη, γονατιστὴ μπροστά σου.
Θεῶ, τ' ἀκούς; ἔμένα!

Σκλάβο σου πλέον, 'ς ἐσένα κάθε μ' ἐλπίδα βάνω...»
Κ' ἐκεῖ ποῦ μὲ λαχτᾶρα καὶ σὺν τρελλῇ προσμένει
Νά! καὶ ἡ στερονῆ της πέφτει 'ς τὸν κόρφο της
ἐπάνω
Λίματοκυλισμένη.

Πᾶει τὸ στερονὸ παιδί της καὶ πᾶει τὸ καρδιο-
χτύπι
Μαζὶ καὶ τὸ στερονὸ της τίποτε δὲν τὴν δένει
Μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, τὴν πέτρωσεν ἡ λύπη
Καὶ πέτρα πάντα μένει.

—Ὁ πέτρα ἐσὺ τῆς λύπης, ὅπου δὲν ἔχεις ταῖρι,
Γιατὶ δουλειὰ δὲν εἶσαι περαστικοῦ τεχνίτη,
Καὶ σ' ἐπλασεν ὁ πόνος, ὄχι μ' ἀνθρώπου χέρι,
Μπροστά σου ὁ νοῦς μου φοῖττει.

Ἄ, τι γιὰ σὲ ἔχει γράφει δὲν τὸ ξεγράψ' ἡ Μοῖρα,
Καμμιά δύναμις πλέον, καμμιά δὲν σὲ ξυπνάει,
Ἀκόμα κι' ἂν ἀκούσης τ' ἀντρος σου ἡ θεία λύρα
Νὰ σοῦ χτυπᾶ 'ς τὸ πλάι.

Τ' ἀντρος σου ἡ θεία λύρα ἔκαμῃ νὰ ξυπνήσῃ
Τὴ θεία ψυχὴ ποῦ μέσα βαστοῦν καὶ τὰ λιθάρια,
Ποῦ κρύβεται ἡ ἀστράφτει 'ς ὀλόκληρον τὴ φύσιν
Ἄπ' τ' ἄστρα ὡς τὰ χορτάρια.

Ἀλλὰ ἡ δική σου ἡ νέκρα τέτοια προβάλλει
ἐμπρὸς μου,
Ποῦ λέω: Δὲν σ' ἀνασταίνει κανεῖς. Μιὰ ὀρμισμένη
Μητέρα σὺν ἐσένα, μέσ' 'ς τὴ ψυχὴ τοῦ κόσμου,
Μόνυ ἄψυχη ἀπομένει.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ